

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Pavla Pavlíka a soudců JUDr. Pavla Vrchy a Mgr. Víta Bičáka v právní věci žalobce A G [redacted] narozeného dne [redacted] bytem v [redacted] zastoupenému JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem v Olomouci, Riegrova 376/12, proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o zaplacení částky 140.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 22 C 73/2013, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. září 2014, č. j. 19 Co 274/2014-70, takto:

I. Dovolání žalobce se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Stručné odůvodnění

(§ 243f odst. 3 o.s.ř.):

Žalobce se na základě zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „OdpŠk“) domáhal zaplacení částky 140.000,- Kč s příslušenstvím jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena nezákonným rozhodnutím, usnesením ze dne 4. února 2011 o zahájení trestního stíhání pro přečin vydírání a krádeže, přičemž rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 4. dubna 2012 byl zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek pro nějž byl stíhán.

Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 4. dubna 2014, č.j. 22 C 73/2013-53, žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. S poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. června 2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, dospěl k závěru, že byl naplněn první předpoklad odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu, a sice vydání nezákonného rozhodnutí, nelze však dovodit, že by předmětné trestní řízení mělo na žalobce nějaký mimořádný vliv, délka trestního stíhání byla minimální a žalobce neprokázal žádnou z okolností, která by měla nepříznivý následek v jeho osobnostní sféře. Soud uzavřel, že přiměřeným zadostiučiněním pro něj je konstatování porušení práva, kterého se mu od žalované dostalo v jejím stanovisku ze dne 10. května 2013.

K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. září 2014, č. j. 19 Co 274/2014-70, rozsudek soudu prvního stupně podle ustanovení § 219 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) potvrdil, když se zcela ztotožnil s jeho závěry.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dne 9. prosince 2014 dovolání, v němž namítá, že se odvolací soud odchýlil od zásad konstatovaných v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. června 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, na nějž odvolací soud ve svém rozhodnutí odkázal. Dovolatel je přesvědčen, že nemajetková újma, kterou utrpěl, si zasluhuje i finanční satisfakci.

Žalovaná se k podanému dovolání nevyjádřila.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) přihlédl k čl. II bodu 2. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a vyšel tak ze znění tohoto procesního předpisu účinného od 1. ledna 2014. Po té se zabýval otázkou přípustnosti tohoto dovolání.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže *napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak* (§ 237 o.s.ř.).

Dovolání žalobce v posuzované věci nenastoluje žádnou z uvedených alternativ, které by charakterizovaly napadené rozhodnutí ve smyslu výše vymezených hledisek, které jsou jediné způsobilé založit pozitivní úvahu o přípustnosti dovolání proti němu.

Dovolatel sice namítá, že napadený rozsudek je v rozporu se zásadami, jak je vyložil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. června 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, v dalším ale ve skutečnosti pouze zpochybňuje skutková zjištění, z nichž soud prvního stupně, resp. odvolací soud při rozhodování vycházel, a na podkladě své skutkové verze pak polemizuje s právním posouzením věci odvolacím soudem, aniž by bylo z dovolání zřejmé, v čem spatřuje předpoklady přípustnosti dovolání ve smyslu § 237 o.s.ř. Takový způsob vymezení předpokladu přípustnosti dovolání je však zcela nedostatečný a neodpovídá shora vyložené procesní úpravě dovolání (k tomu srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. června 2014, sp. zn. III. ÚS 1675/14; které je veřejnosti přístupné na internetových stránkách Ústavního soudu <http://nalus.usoud.cz>). Úkolem Nejvyššího soudu není z moci úřední v případě pochybností dovolatele přezkoumávat věcnou správnost rozhodnutí odvolacího soudu, nýbrž je vždy povinností dovolatele, aby způsobem předvídaným v § 241a ve vazbě na § 237 o.s.ř. vymezil předpoklady přípustnosti dovolání z hlediska konkrétně odvolacím soudem vyřešené právní otázky, ať již z oblasti hmotného či procesního práva.

Nad rozsah výše uvedeného dovolací soud dodává, že ani nelze dovodit, že by se odvolací soud napadeným rozhodnutím odklonil od dovolatelem opakovaně zmiňovaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. června 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, který byl publikován ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 122/2012. V předmětném rozhodnutí dovolací soud zaujal a odůvodnil právní názor, že *zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání,*

a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Přesně v intencích tohoto právního názoru odvolací soud postupoval, přičemž dospěl-li na základě dokazování k závěru shora již vyloženému, nelze jím učiněný právně kvalifikační závěr (vycházející z učiněných skutkových zjištění v řízení) zpochybňovat na podkladě tvrzení o nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci, o což se vlastně žalobce v podaném dovolání pokouší.

Jestliže tedy v souzené věci nebyly shledány předpoklady přípustnosti dovolání, Nejvyšší soud toto dovolání, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), jako nepřípustné odmítl (§ 243c odst. 1 věta první a odst. 2 o.s.ř.).

U výroku o náhradě nákladů dovolacího řízení se odkazuje na ustanovení § 243f odst. 3 věta druhá o.s.ř.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 24. června 2015

JUDr. Pavel P a v l í k, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Bc. Ivana Čechovská